

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплату)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плата се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенцията; последните получават 30% отстъпка.

СЪ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

1. XXI общ редовен съборъ на свещеническитъ братства.
2. Давайте духовна милостиня.
3. Евангелски истини. — Дяковъ Г. Ибришимовъ.
4. Възрава ли?
5. Художественъ отдѣлъ: Революционерка.
6. Сказки и събрания.
7. Изъ печата.
8. Книги.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Църковна и обществена дѣлописи: I У насъ; II Въ чужбина
11. Обявления.

XXI общ редовенъ съборъ на свещеническитъ братства.

На тазгодишния съборъ на свещеническитъ братства отчитъ-делегати проявиха будно съзнание и чисто желание *сплотени и единни* да надмогнатъ себичното и да служатъ съ жертвена готовностъ на Христа Спасителя, на Църквата Му и на българския народъ. Три дни, подъ ръководството на Негово Преосвещенство св. Драговитийския епископъ г. Харитонъ, викарий на Негово Високопреосвещенство св. Пловдивския митрополитъ г. Максимъ, тѣ подложиха на вглъбена пастирска прещенка всички прояви на църковния и общественъ животъ, набелязаха пътища и сръдства за дейно пастирстване, и си дадоха обещание да пазятъ съ всички сили единството на Свещеническия съюзъ и авторитета на Църквата.

Отчитъ делегати ще предадатъ на събратята си ценнитъ решения на XXI общ редовенъ съборъ и задружно ще съумѣятъ да ги одѣлстворятъ за благо на Църквата и на народа. Тѣ ще смогнатъ да убедятъ увлеченитъ и недружелюбнитъ да се върнатъ въ Съюза, да работятъ за неговото преуспяване и единство.

На мѣстото на двамината членове на секретарията, чийто мандатъ изтичаще, протоиерей Несторъ п. Мандуловъ отъ гр. Пловдивъ и свещеникъ Стоянъ п. Стефановъ отъ гр. Бургазъ, бидоха избрани протоиерей Петъръ Панчовски отъ гр. Пловдивъ и протоиерей Йорданъ Поповъ отъ гр. Елена.

На секретарията на Свещеническия съюзъ по-

желаваме презъ новата следконгресна година да брани съ досегашната енергия, постоянство, безкористностъ и мъдростъ интереситъ на Църквата, и да може да закрепи единството на Свещеническия съюзъ. Тѣ получаха необходимитъ указания отъ отчитъ делегати и — доловили проникновено „знаменна времена“ — ще смогнатъ да сторятъ всичко необходимо за по-добри бѣднини на Свещеническия съюзъ и на българския народъ.

Давайте духовна милостиня.

Нѣмашъ ли нищо? Душата си дай!

Тургеневи не е далъ омайваща картина: Сръбца нещастникъ. Иска да му даде милостиня. Нищо нѣма въ джобовѣтъ си. Стиска ржката му и издумва — нѣмамъ нищо въ себе си, братко. Нещастникътъ просълзенъ казва — и това е милостиня.

Да, това е милостиня, истинска милостиня, яка и всемогща подмога.

Въ калъта на улицата има не малцина. Тѣмъ е нужна много често такава милостиня, такава ласка, такава зачитане на тѣхната личностъ. Тѣ жадуватъ за обичъ, за довѣрие, за съчувствие, за братска дружба.

Милостиня не е *само това* — да дадешъ на гладуващия кора хлѣбъ или нѣколко монети, да напоишъ жадния въ палецъ лѣтнея день, да дадешъ на оголѣлия дреха, да говоришъ на болния съ надежда, че ще оздравѣе.

Има и друга милостиня — духовна. Отъ нея се нуждаятъ онѣзи, чийто души сѣ сиразени и потресени отъ безсърдечieto на животъ. Тѣ жадуватъ да чуятъ изказа на любовта, на дружбата, на братството. Тѣ сѣ съ души смутени отъ жестокостта на свѣта. Тѣ сѣ като сплашени отъ страховита градушка птички.

Дайте имъ духовна милостиня! Стоплете сръдцата имъ съ братска ласка! Внесете въ душитъ имъ свѣтлината на любовта! Призвайте ги за човѣци съ образъ Божий и тѣ ще узнаятъ радостъ и щастие.

И тѣ, като всички сѣ храмъ Божий (1 Кор. III:16). Тръбва да ги тачимъ. Иначе спомагаме да се руши този храмъ. А „ако нѣкой разори Божия храмъ, него Богъ ще разори, защото Божииятъ храмъ е свята“ (1 Кор. III:17).

Евангелски истини.

Мат. 6:22—33.

На горната проловка на Исуса Христа, споредъ мдрото определение на св. Иоанна Злогоуста, истината е евангелие въ евангелието; тя ни разкрива много идеи за духовния святъ, предлага ни много правила за земния животъ, насочва стъпките ни къмъ царството на вѣчността. Разглеждания евангелиски откъслекъ дѣли духовно да ориентира и нравствено да издигне човѣка всрѣдъ кръгопъртежъ на неизбегнитъ и многобройнитъ житейски попечения, като го отстрани отъ пристрастване къмъ земнитъ блага, като го освободи отъ тежкото иго на плътта, и като го направи достоенъ членъ на царството Божие, дукъ на земята!

Преждриятъ Строителъ на всичко поставилъ като начало за творчеството и благоустройството на всемира свѣтлината — тя даде лице на свѣта, тя съпътствуваше сътворението на всичко, тя крепи и сега битието на всесвѣта! Ако слънцето е свѣтлинникъ за вселената — малката вселена, човѣкътъ, си има другъ свѣтлинникъ; окоето; ако слънцето освѣтява земята — окоето разкрива свѣта.

Свѣтътъ обаче не е само физика, и човѣкътъ не е само плътъ — въ него има и другъ свѣтлинникъ, съществува и друго око: духътъ — като въ и надъ вселената има и слънце на истината и правдата — Богъ! Ако чисто око разкрива свѣта — чистиятъ духъ разумява Бога: ако повредата на окоето носи физическа тѣлесина — опорочаването на духа ражда духовна пустага; свѣтопата на окоето е пакостна за тѣлото — порочността пъкъ на духа е гибелъ за душата, за това нужно е окоето да бъде здраво, и духътъ да бъде чистъ!

Повреденото око трудно налучква пакъ и помраченитъ духъ е на кръстопъжъ въ живота — той е раздвоенъ въ мисли, настроения и дѣла; материалното го мзми, но и духовното не го напуща — той става синтъ на земята, но има нѣщо, което му напомня за небесата! Не е трудно за разумния човѣкъ да опреѣли кому трѣбва да служи — чистиятъ духъ, чисто ще му подсказва, че той е духъ и отъ Духъ е роденъ; и като таквъ предимно духовно трѣбва да живѣе, въпреки всички съблазни на човѣка, и всички примамки на лукавия! Помраченния духъ става пленникъ на Мамома — слабитъ душа и гузнитъ свѣсти си създаватъ земни божества; за тѣхъ животътъ е идиоложуване на богатството, удоволствията, самозабравата, гибелта — денъ и нощъ тѣ търсятъ нови придобивки; стрѣмятъ се цѣлъ свѣтъ да припечелятъ, но..... повреджатъ душитъ си!

Евангелието категорично поставя грижитъ за душата предъ и надъ нужнитъ за тѣлото — защото душата е целъ на битието, а тѣлото съдѣство въ живота; има и здравитъ разум не открива, че облеклото стои по-доле отъ тѣлото, и храната по-низко отъ душата! Повелата на евангелието е много замараня въ живота — нашитъ грижи сж насочени повече, а отъ нѣкоя и всѣцѣло, само къмъ тѣлото: готови сме като че ли да отречемъ душата — обаче забравяме, че Който е сътворилъ душата, Той е причина и на тѣлото: промишлянето Му за душата е непрестанно, и грижитъ Му за тѣлото сж очевидни! Има слѣпи очи и порочни души, които не разбираатъ тази истина, и не виждатъ този фактъ — грижитъ, обаче, на човѣка си иматъ свой предѣлъ, и удовлетворението имъ не винаги е въ негова властъ: защото ако Богъ не благослови слънце да огрѣе, дъждъ да провали и земята да даде плодъ, нап-

равни сж всички човѣшки усилия — безплодни сж човѣшкитъ надежди! Соломонъ, великиятъ и славенъ царь на древността, койго акусилъ отъ всички блага на земята, и не билъ лишенъ отъ никакво удовольствие на живота, завидѣлъ на спокойствието и безгрижието на небеснитъ птици, че нито съятъ нито женатъ, и пакъ по-добре сж нахранени отъ него, и останалъ смаянъ предъ красотата и девството на полската лилия, че нито се труди, нито пъкъ преде, и пакъ по-хубаво отъ него е облѣчена — ако нѣкоя се грижи за храната на небеснитъ птици и за облеклото на полскитъ цвѣта; няма нѣма кой да промишлява за нуждитъ на човѣка, вѣнцетъ на творението и господарятъ на птицитъ и цвѣтата?

Богъ промишлява за цѣлъ свѣтъ, но най-вече се грижи за човѣка — Той дава на всѣкиго потребитое и заслуженото, но е необходимо усилие и отъ човѣка, Божиятъ промишлятъ къмъ човѣка и свѣта не отрича грижитъ и труда на хората въ живота за насъщия — обаче осажда пристрастието въ грижитъ; преследеността въ латекса; самозабравата въ удоволствията, и... замараняването на душата: защото всичко това е и старо, и ново естество!

На свещената планина Таворъ Исусъ Христосъ противопостави и предажи срещу духовното блуждение, нравствено разслабѣние, и материално огрубяване на стария египетски и юдейски свѣтъ: царството Божие и неговата правда, като идеалъ за свѣта и човѣчеството — а това царство не е нито ядене, нито пъкъ пиене, а царство на правда, миръ и радостъ въ Духа Светаго (Римъ 14:17) То е Царство на свѣтлината и любовта, на мира и благоденствието, а не на мрака и злобата, на раздоритъ и кризитъ — и заповѣдано ни е да се молимъ: и ние трѣбва ежечелно да се молимъ да дойде това царство на земята и между хората (Мат. 6:10) то ще дойде и ще замери неизбѣлвано: то е вѣтре въ насъ (Лук. 17:21).

Дяконъ Г. Ибришимовъ.

Вѣрваме ли?

Баща страдалникъ довелъ при апостолитъ сына си, хванатъ отъ детинство отъ нѣмъ духъ. Тѣ не смогнали да го излѣкуватъ. Той го завелъ при Христа Исуса. Исусъ му рекълъ: Ако можешъ да повѣрвашъ, всичко е възможно за вѣрващия. И веднага бащата на момчето съ слѣзи казалъ: Вѣрвамъ, Господи! Помогни на невѣрното ми! Исусъ Христосъ излѣкувалъ момчето. Ученицитъ Му Го попитали насаме: Защо не можаме ние да изгонимъ нѣмния духъ? Той имъ отговорилъ: Тоя родъ съ нищо не може да излѣзе, освѣнъ съ молитва и постъ (Мар. IX : 17 : 29). Не го изгонихте, поради вашето невѣрие. Защото, истина ви казвамъ, ако имате вѣра колкото синапово зѣрно, ще речете на тая планина — премѣсти се отгукъ тамъ, и та ще се премѣсти; и нищо нѣма да бъде за васъ невъзможно (Мат. XVII : 20, 10—21).

Необходима е вѣра колкото синапово зѣрно, най-малкото отъ зрънцата.

Нима християнитъ нѣматъ такава вѣра? Да, нѣматъ.

Би ли могълъ да грѣши нѣкоя, ако вѣрва, че Богъ съществува, бли надъ всички и всичко, знае и вижда всички и всичко? Разбира се, не. Крадецътъ не краде, когато знае, че го наблюдаватъ. Немирникътъ ученикъ мирува, когато знае, че учителтъ го вижда.

Нашата вѣра е мъртва, изповѣдна, на думи, а не жива. Ние не носимъ Бога въ себе си, не чувстваме Неговото присѣствие. Ние вѣрваме, че Пловдивъ, Търново и др. градове съществуватъ, но . . . тази вѣра не владѣе душата и сърцето ни. Такава вѣра не върши чудеса.

Който живѣе въ Бога, чиято душа е живъ жертвеникъ на Бога, той не се съмнява въ Божие битие, покорява се на Божията воля и може да върши чудеса. Вѣрата му може да е малка като синапово зърно, но отъ нея ще израсте клонесто дърво отъ добри дѣла, свети подвизи, подъ чиято благодатна сѣнка ще се подслонятъ немалцина.

Жива, искрена, дълбока вѣра е необходима.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Революционерка.

Презъ лѣтото имахъ възможностъ да посетя Н. . . женски манастиръ. Осемъ години не бѣхъ наваля въ него. Пристигнахъ привечеръ Камбанитѣ бѣха дълбоко, прилично, Почвахъ всеобщата, Р-я спомени пълнѣха станащото ми, Тукъ, въ този святъ храмъ, съмъ стояла като малко момиченце, съ чисто сърдце, съ нескриванъ купичекъ да докосна небето. . .

Де сж оубиъ дни на невинностъ и чистота. . .

Монахинитѣ пѣха сладко, стройно и . . . като че познато. Вслушвамъ се напрегнато Сърцето ми трепва, като при тревога. . . Познатъ гласъ — ко еиъ, мекъ, пльтенъ, В. . . навърно тукъ е чутъ — казвамъ си. Но сърцето не махва. То се свива при всѣки звукъ на молчавенитѣ пѣсноуѣния. А азъ не мога да се моля.

— Какъ се именува монахинята, която пѣе толкова хубаво на дѣсни клиросъ? — запитахъ стоящата до мене монахиня.

— Сестра Наталия, скорошна послушница.

Почнахъ да четатъ катихизитѣ. Отъ дѣсна клиросъ слезе млада монахиня и се заляхти къмъ игуменката. Вгледахъ се въ нея. Поразя ме бѣлото ѝ лице, дълбокият ѝ тъмни очи и меката усмивка на устнитѣ ѝ. Ти трѣваше да мине край мене. Не сваляхъ очи отъ нея. Та ме забелзла. Изненада прочлѣя по лицето ѝ, Спрѣ се и каза: „Не ме ли познавате? Наталия Семенова. . .“

— Наташа! Ти — м нахия?

Наташа меко се усмихна и отиде при игуменката. Всеобщата завриша безъ да мога да се помоля. Наташа революционерка; Наташа, която пѣше интернационала и се горѣеше съ безвѣрнето си, които съ опинение тичаше по барикадитѣ въ Москва и държеше пламенни речи — монахиня! Все тази мисль ме преследваше.

Наташа ме намѣри и ме завеле въ своята малка, скромна и чистичка келия. Разкошниятъ булуваръ въ родителския домъ бѣ замѣненъ съ бедна келия.

— Разкажи, Наташа! Влѣкчо какви! Защо дойде тукъ, зашто?

— Знаешъ моя животъ. Бѣхъ студентка — революционерка. Бѣхъ на барикадитѣ. Богатството на баща ми не ме прилячаше. Искахъ да дойде нашъ денъ, за да раздадъ всичко на другаритѣ и всички да бждемъ равни и щастливи. Тачека ме ардади моятъ всеотдайностъ на революционнитѣ идеи. Моятъ речи завладяваха политѣ. Азъ бѣхъ вседе и отъ всички търсени и слушана. Избухна революцията въ 1905 г. Азъ алувахъ. Настѣваше нашиятъ денъ — свобода, равенство, братство. Моятъ годеникъ Григорий и азъ бѣгаме по барикадитѣ, безумствахме отъ опиняваща радостъ за утрешния левъ, поакрепахме разколебанитѣ, крещѣхме: „Дръжте

се! Не отстъпвайте! Иде свободата!“ 1. . . На 16. XII. вечерята, на барикалата на Прѣсна, предъ очитѣ ми „черносотнитъ“ уби моя Григорий, когото той щѣше. . . да забие ножъ въ гърдитѣ на единъ офицеръ. Изгубихъ съзнание. Дълги дни се борихъ съ смъртта. Озаривихъ. И. . . решихъ да довърша дѣлото: да отиѣтя на „черносотника“, който уби моя годеникъ. Бѣхъ запомнила много добре лицето му, аѣлата му фигура, макаръ че той стреля отъ прозореца на единъ домъ. Търсихъ го дълго и. . . намѣрихъ го. Презъ м. априль, привечеръ, се доближихъ до квартирата му. На вратата прочетохъ името му — *Тимотей Андреевъ — кожаръ*. Позвънихъ. Отвори ми и ме покани любезно да влѣза млада жена. Влѣзохъ. Стаскахъ го pistolета въ чантата си. Сяель малко аѣше *той*, убиещтъ на моя годеникъ. Позвахъ го. Кръвта нахлу въ главата ми. Ржцетѣ ми затрепераха. Решихъ да се успокоя и тогава да го убия. . . Почнахъ да разглеждамъ разни кожи, но все стискахъ яко pistolета. Нечакано се отвори вратата и влезе малко, слабичко 4 годишно момченце.

— Татко, татко, отивамъ да спя. Прекръсти ме! Цѣлуни ме! — живо думаше го.

— Добре! Бѣди благословенъ! Вземи го, Катя, за да не ни пречи. Госпожицата нѣма време за губене! — каза той на жена си.

— Тихо, Серьожа! Татко сега ще се освободи! Ела да си прочетешъ молитвичката, — каза майката Катя.

— Ше дойде! Има много да чакате! — си помислихъ азъ и стиснахъ още по-яко pistolета. Бѣхъ се успокоила и чувствувахъ въ себе си сили да премахна убиеца на моя годеникъ.

— Ичинявайте, госпожице! Серьожа е галенъ нашъ синъ. Имахме още едно момченце, М-шо, но. . . революционери го убиха презъ декемврий месецъ. Сѣбѣлъ Божия влѣ! — каза кожарѣтъ.

Казва ми той това и очитѣ му се напълниха съ сълзи. Но моето сърдце не се тргна. Азъ бѣхъ готова да извазя pistolета и да стрелямъ. Въ този мигъ, обаче, чухъ ясно изказвани съ детски гласъ думи:

— „Бже ми! Спаси, запази татко отъ всѣко зло! Запази го за мама, за мей! Не го вземай отъ насъ, както взе Мишо. . .“

Тихъ, едва сѣржани ридания на майката се смѣсваха съ молитвата на Серьожа.

— „Божячко, запази татко!“ — отново шепнеше Серьожа.

Притѣмъ ми предъ очитѣ, Паанаша на пода, изгубила съзнание, Намѣрихъ се на кушетка въ спалнята на кожарѣ. Той и жена му, изплащени стоиха до мене. Малкиятъ Серьожа бѣ станалъ правъ на креватчето си и щомъ азъна, че отворихъ очитѣ си, извика:

— Мамо, мамичко! Богъ и нея спаси!

Огня хъ си въ кѣши сѣкрушена. Преломъ стана въ душата ми, Разбрахъ безумето на моя животъ. Колко непонитно е новѣшкото сѣрдце! Колко е ясно, че трѣбва да се появива на Бога и да изпълняваме волята Му, но. . . чѣвѣкъ все иска да има *своя воля*. . . Не намѣрахъ спокойствие въ дома на моитѣ родители. Нѣколко непроборима сила ме влечеше къмъ бедното семейство на кожарѣ. И азъ отидохъ отново при тѣхъ, но не съ pistolетъ, а съ кутия бонбони за Серьожа. Замираше душата ми отъ умиление, когато слушахъ неговата детска, чиста молитва. Той се молѣше вече и за дѣла Наташа. И често посещавахъ това бедно семейство. Тѣ сподѣляха съ мене своята скромна вечеря. Разказвахъ ми за своята женитба, за декемврийската революция, когато бияхъ убитъ тѣхния малкъ Мишо и когато обемулихъ отъ скръбъ бащата стреляхъ презъ прозореца, за да нарани

въ ржката революционера, който искалъ да забие ножъ въ гърдитъ на единъ офицеръ, но... безъ да иска убийство революционера... Моята жмка се топеше предъ мжката на тѣзи двамина добри хора. Тѣхнитъ страдания бѣха безкрайно по-големи. Но тѣ имаха за утѣха нѣщо много много — вѣра и молитва, които азъ бѣхъ забравилъ и пренебрегналъ. Тукъ ги намѣрихъ и азъ, и запълнихъ душата си, възвърнахъ си нѣкогашнитъ детски дни, узнахъ истинската духовна радость, почувствавахъ Христа въ сърцедото си.

Така разказваше монахиня Наташа. Нощта бѣ преваляла. Настъпнаше нощенъ дън. Ние се раздѣлихме съ нея. Азъ напуснахъ мѣнастиря съ една ясна мисль. Непоспѣлими пути Твои, Господи!

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Духътъ на съвременния свѣтъ¹⁾.

Когато мълкомъ ти разгнешъ страницитъ на живота и вързеш се въвъ човѣшнитъ дѣла, предъ тебе, като дивенъ сънъ, ще почнатъ да се редятъ приказни картини — едни обгорени въвъ чуденъ лъчезаренъ блѣсъкъ, а други — сини, потънали въ мъгла.

И ти ще видишъ тамъ — въ исторіята на живота, написани велики дни: дни грѣшани въ величие и слава, обжлани въвъ благочестие и любовь — чаровни дни на миръ, и шастие, и правда.

Но ти ще видишъ тамъ и тѣжни, мрачни дни, написани съсъ черни букви: злокобни дни, опръскани съсъ кръвъ, изпълнени съ злотворство, съсъ завистъ и умраза, дни на духовенъ гнѣвъ, упадѣкъ, немощъ, мсты!

И тамъ — въ замъглената сѣнка на живота, ще зрнешъ образа на твоя братъ — човѣка, творецъ на всички тия дни. Въ едни отъ тѣхъ той е съсъ бѣла, чиста тога на светель облечень, а въ други — съ тежка броня на гърди съ пламъ жестоко въ очи.

Роденъ въ грѣха, човѣкъ дълго се е борилъ да се освободи отъ неговата власть. Уви! Той бѣше доста слабо да смыкне робскитъ вериги и често пѣти слѣлъ да зърне правитъ лъчезаренъ пѣтъ на свободата.

И трѣбваше тогазъ да заблѣсти звезда, вещаща по-свежи и шастливи дни!

Тогазъ се роди Христосъ — Спасителтъ и каза на човѣка: *Азъ свѣтлина Свѣтъ на свѣта!* Тръгни следъ Менъ! Ще найдешъ свободата на своя жаденъ духъ. И ти ще се спасишъ!

Но, Той не бѣ разбрень. Малцина трѣгнаха следъ Него. А другитъ, сковани въвъ ноктитъ на грѣха, Го обругаха, и натовариха съсъ тежкия, огромненъ дървенъ кръстъ, намѣтнаха Му багреница на плещитъ и съ трѣненъ на глава вѣнецъ, поведоха Го съ викове къмъ кривинитъ на голми Голготски хълмъ, покритъ съсъ черна и зловеща прсты!

И Той умрѣ на кръста прикованъ! Но въ третитъ день възкрѣсна като Богъ и после Се възнесе въ висинитъ. А грѣшниятъ човѣкъ остана сѣмъ, заключенъ въ робскитъ вериги на своя „земель истуканъ“.

И вълѣхъ това, Господь не Се отрече отъ Своя снъ — човѣка, но мждъръ и всевѣчно благъ, изпрати му въ подкрепа Своя Божи Духъ да го окриля отъ злини отъ вѣкъ въвъ вѣкъ, въ суруовоститъ на животал

На вчерашния день, преди около две хиляди години, когато ученицитъ Господни се бѣха събрали въ единъ отъ ижцитъ на Иерусалимъ *внезапно*

стана шумъ и силенъ вѣтеръ... и Духъ Свети... като огнени езици... се появи надъ тѣхъ! Когато отъ тоя силенъ шумъ... народътъ се улаши и питаше: *„Какво ли е това?“* Тогазъ стана Петъръ — единъ отъ единадсетѣхъ, въздигна гласъ и каза: *„Мжже, иудеи... това отава речено е отъ пророка:... Въ ония дни Азъ ще изляво Своя Духъ надъ всѣха плоть... и всѣки, който призове въвъ себе Името Господне ще се спаси... навѣни отъ порока!“* (Деян. гл. 2, ст. ст. 1-4, 6, 12, 14, 16-18 и 21).

И ето тога мнозина се крстиха. „Духътъ на истината слезе въвъ свѣта и заживѣ въ човѣшнитъ души! И въ миръ, любовь и правда сърцата се калиха. Занеаза се пакъ наново кристалини, бистри дни, като сжжи бисери въ огърлицата на живота. Подъ силата на Благодатния духъ, разцвѣна се сърцедото на човѣка и зрѣйнаха богати златни плодове:.. Родиха се: *любовъ и чиста радость, разумно въздржаніе, дълготърпение, и миръ, и вѣра, подследени съсъ кротостъ, милосърдие и благодть.*

Но... Времето лети! Минаватъ вѣкове! Прелистятъ се наново страницитъ на живота. И ето, днесъ — човѣкъ пакъ е жестоко, обезвѣренъ, увелеченъ въвъ борбитъ — стои на кръстопѣтъ, безъ Божи Духъ въ сърцедото, безъ радость и духовенъ пламъ!

Любовъ? — Отава нашитъ сърдця я не познаватъ! Умразата гнѣздо е свила тамъ. Човѣцитъ се дебиятъ изъ засада и чакатъ кривавия день на бога Марсъ, готови да се избрѣатъ за почести суетни, за земя, богатства, власти!

И днесъ въ душата радостта изчезна! Замисленъ всѣки е новѣтъ глава и пита се: *„По кой ли пѣтъ върви съвременниятъ свѣтъ? Кой духъ владѣе въвъ свѣта?“*

„Духътъ на истината ли? На любовьта? На Бога? Или духътъ на грѣшния човѣкъ?“

И отговоритъ на живота е еднинъ: — Човѣче, въ днешниятъ вѣкъ владѣе духъ на злоба!
Днесъ нѣма истина и радость; днесъ нѣма правда, благодть, миръ; а тамъ ижедотъ нѣма тия златни плодове, тамъ нѣма Божий Духъ! Тамъ вѣе леднитъ духъ на злото — на земень, лютъ кумиръ!

Съвременниятъ свѣтъ, унесенъ въвъ борбитъ, не зърна образа на хищната ржка, която изплава нейде изъ тъмнитъ. Което мълкомъ бръкна съсъ костелинитъ сѣмъ прсты, жестоко и безмилостно въ човѣшнитъ сърдця; заграби грубо най-ценното богатство на човѣка: мечти за повече блага, за правда, миръ и шастие въ свѣта. И вложи тамъ духа на злото — злоба, ненавистъ, стрѣль. И върза съсъ веригитъ на ново робство, робство на грѣха, човѣка и го поведе по пѣтя на порока, на хаоса — осяванъ съ братска кръвъ!

И днесъ, напредна — не, поетъ се провиква:

*„Не виждамъ Те, о, Боже, въвъ човѣка
земната пуста е сега безъ Тебъ.“*

И пѣлна съ кривали, зло, синджиритъ звѣкатъ цари Вааль свирѣль.

Загльхна въ бурень Твоито слово живо
и Твоятъ благъ заветъ за братство, миръ.
Тебъ хини пѣемъ, а служитъ послушливо
на други лютъ кумиръ.

Кжде Си Богъ на любовьта, живота,

на истината изворъ вѣченъ сваятъ?

И чухъ азъ викъ: — „Гърси Го на Голгота!

Той пакъ е тамъ разпѣтъ!“¹⁾

Де! Днесъ, въвъ двайститъ вѣкъ — вѣкъ на культурата, прогресса, наново пакъ роди се Юда, по-злобенъ и

¹⁾ Радио-сказка.

¹⁾ „Де е Богъ“ — Ив. Вазовъ.

ехиден отколкото нѣга бѣ. Повече пакъ наново той тълпѣтъ съ лѣжа, съсь подолостъ и заблуда — срещу Христа. И приковаха Божий Духъ на днешната Голгота, убиха вѣрата въвъ своя роденъ братъ и въздариха пакъ „духа на злото въвъ живота.“

Обагръ се земаѣ въ кръвъ и никаква надежда за доброто. Въвъ тия сиви дни човѣшкото сърде е леодно. Не трогаѣтъ го изпълкани съзѣли Душата ни е пуста и уникла, останала бѣвъ радости, мечти!

„*Nono homini lupus est*“ — латинска стара поговорка, която смѣло бихме днесъ могли да кажемъ пакъ. Да, „въльхъ човѣкъ е за човѣка!“ — творецъ на подлостъ, низости... ковачъ на своитѣ злочестини, потъналъ въ непрогледенъ мракъ!

Защо е всичко тъй? Не сме ли братя помежду си? И синове на нашия Единъ Отець, та съ толкозъ злоба и коварство патемъ за насъ самитѣ, не за други — голгоски новъ тръпливъ вѣнецъ! Вѣнецъ на новат. голгота, където е разната днесъ правдата, доброто въвъ живота!

Защо загубихомъ Духа на свѣтлината и необислено потънахме въ тъма? Защо зная грize ни въвъ сърдцата? Защо, защо, тъй мрачни сѣмъ лицата къмъ роденъ братъ къмъ бащино огнище — къмъ всичко, всичко въвъ света?

Въвъ тия сиви дни, ти пакъ не се отчайвай! Въвъ черната мгла на пустота и мракъ, наднасили на нашъ тѣ небеса, проблесне лжъ на радостна надежда пакъ! Това е мощиѣт гласъ — гласъ на олюмяне. Гласъ вложени въвъ гърди ни отъ Твореца Богъ, кога ни сътвори.

И тоя гласъ зове ни въвъ надежда, че пакъ историтая че почне да нарежда красиви, свѣтли дни.

Творди на тия дни сме ний самитѣ. Ний можемъ да ги създадемъ, но салъ тогазъ, когато възвисимъ души тѣ нѣ наново къмъ небето — когато се възвѣрнемъ наново къмъ свѣтлината на Спасителя Христа!

Тогава, когато ний потърсимъ силата на Божий Духъ и заживѣемъ подъ пламъка на Неговата благодатъ, кога очистимъ нашиѣ сърдця отъ злоба и ненавистъ ще дойдатъ тия дни на шастие, на радость, окъжани въ багритъ на любовята, на правда и на добрини!

Ще примиримъ тогазъ злобата вѣвъ души тѣ! Въ свѣта ще единѣтъ звучитъ на пѣсенъ недопѣта и ний, съ признателностъ свѣта, ще устремимъ очитѣ си къмъ своето сърдце, къмъ своѣта и нашия братъ — човѣка и ще повторимъ съсь поета:

„Да будетъ свѣтъ“, — вѣщаль Господъ,
и онъ блеснулъ и онъ сияетъ —
и тъма не въ силѣхъ побороу —
того, гдѣ Божий Духъ вѣтаетъ!
свещъ, Крумъ Тенкеджиевъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

„Заря“, бр. 4419. Бележитиятъ френски писателъ, Вирн Бордо, като дава характеристика на съвременната младежъ пише:

„Най-характерно за днешната младежъ още е и това: не признава ничий авторитетъ, нито на родители, нито на учители.“

Днешната младежъ се намира въ голѣма криза. Тя трѣбва да издържи голѣма и тежка борба, за да се издигне морално и културно на нужната висота. Животътъ не се състои само отъ техника и спортъ. Не бива да се занемаря душата. Трѣбва да се внесе и да се влага съдържание въ самия нашъ животъ. Младежта трѣбва да трѣгне по нови пѣтища, за да осмисли съ красотата живота си.“

„Вестникъ на вѣстникитѣ“, бр. 82. Българската православна църква, която е тъй силно свързана съ българския народъ и неговата историческа съдба, нито за моментъ не е забравяла своята велика мисия да просвѣтава, да възпитаватъ и да рожковитъ този народъ по лѣта на доброто. Никоя църква на свѣта не би могла да се похвали

съ толкова много просвѣтни и възпитателни заслуги къмъ своя народъ, както българската църква. Никоя църква не е измѣлила изъ своитѣ недра великани на духа, като свѣтитѣ братя Кирилъ и Методий, св. Климентъ Охридски, св. Иванъ Рилски, Павлинъ Хилендарски, Неофитъ Бозвели, Иларионъ Макариополски, Софрония Врачански, Иосифа I, ескъртъ български и пр.

Ако днесъ твърде много се възхищаваме отъ епохата на нашето възраждане, не трѣбва да забравяме, че творцитъ на тази епоха бѣха хора възпитани и въздухонети отъ църквата. Огънитъ, който горѣше въ души тѣ имъ бѣ взетъ отъ олтаря на църквата.

Въ днешното тревожно и отговорно време, което преживява народътъ ни, българската църква пакъ е на своя постъ.

Въ просвѣтно и възпитателно отношение църквата и днесъ върши една огромна и ползотворна работа. Не говоримъ за ежечендното служене на Словото, за бория призивъ за вѣра и стремѣжъ къмъ възвисянето въ живота, който се разнася отъ 2500 амона въ страната. Не говоримъ и за хилядитѣ невидими революции, които църквата прави въ души тѣ на оиъзи, които се поставятъ подъ нейното въздействие чрезъ богослужението. Това е регулярната просвѣтна и възпитателна работа на църквата, която тя отъ вѣкове е вършила и ще върши. Имаме предвидъ голѣмата уста и печата проганада, която църквата върши възъ отъ култа. Имаме предвидъ хилядитѣ сказки и беседи, които се изнасятъ всѣка седмица отъ различнитѣ църковни организации и дружества по села и градове. Имаме предвидъ хилядитѣ православни християнски детски, ученически, юношески дружества и православнитѣ християнски братства, които скропно и тихо вършатъ една неочеима по своитѣ благотворни резултати религиозно просвѣтна работа. Имаме предвидъ и хилядитѣ книги и брошури, хвърчачи листовѣ и пр., които църквата печати и прѣска всѣка година.

Възресение въ души тѣ. Увлѣчени въ ежедневи грижи, ежи и слабости, особено слаботи на тѣлото и на душата, днешнитѣ поколѣния сѣ забрубили. Въ отношенитая между хората е изчезнала приятелската нѣжност, довѣрието почти не съществува. Не съществуваѣт вече и нравствени идеали, стремѣжътъ, който да държи бодъръ духа.

А сърдството за издигане е близо до насъ. То е самото Христово учение, което дава възможностъ да се пробудимъ отъ душевното мъртвоу, въ което изпадаме; което ни дава възможностъ да възкреснемъ къмъ новъ животъ още при нашето земно невзрачно съществуване.

Слъбъ.

„Една жена“ — разкази отъ Фани Попова Мутаfoва.

Не знае човѣкъ за кое въ тази книга най-напредъ да пише: да подчертае ли най-напредъ милата ѝ задущевностъ или да спре на героичната себегрестностъ, раздѣла изъ нея; да се преклонитъ ли предъ гонителния погледъ и вѣсчю-бледа примирненостъ на жената-майка, или да възкликне предъ живитѣ легенди за отминали браници по роднитѣ поля. Зашото въ тази книга има всичко това. Многострунната лира на авторитая е отзвѣнила навредъ: отъ бѣлата стая на родилницата, които примирятъ надъ рожитѣ си, до стогнитѣ тежки дворици на Крума и до тихата сгълка на Кроткия Всеведецъ, който помазва очитѣ си калчица, за да прогледатъ или всаство зове „талита куми!“ (Нѣколко отъ разказитѣ сѣ съ евангелски сюжети).

Дълъгъ, върлѣки всички шемети на изкушението;

вѣрностъ следъ зигзагитѣ на съмнение и парлива жжка; детето като всеизчулващъ и примиряващъ жертвеникъ; предъ който смирено се слага сърцето на всѣка жена; майчинството като връзка между двата безпредѣла на вѣчността преди насъ и следъ насъ; братска любовъ и властно себепризбаване срещу фахрейско търгашество и законическа жестокостъ — всичко това ни се поднася топло, сърдчно и затрогващо. Забѣтавъ се най-живи раи на живота, а все пакъ не можемъ да кажемъ, че това е натурализъмъ и реализъмъ. Не, това е една благородно претворяваща романтика, едно одухотворяване чрезъ благодата на личната кротостъ. Нѣма главоломни висини и стратонти прѣстѣли на афекти, нито танкове и сиренитѣ на Крупъ, нито дима на куминитѣ. Всичко е тихо, безъ рѣзки движения, безъ гръмки възгласи, безъ чупливи линии, но затова пъкъ ни приемава като тихитѣ зелени води, смѣлани подъ вѣрбитѣ и ни учи на размисълъ и себизповѣдь. Ние можемъ да не се съгласимъ на нѣста съ обстановката и съ психологическитѣ линии на авторката. Нѣкои разкази ще ни се видяватъ блего дадени, безъ до татъчно живъ нервъ. Навредъ, обаче, ние биваеме завладѣни, стоплени отъ високо морални патоса на разказитѣ, отъ чистотата — бихоме казали — девствената свенливостъ на книгата, която по свѣтли платени води къмъ свѣтли чертози.

Препоръчваме я на всички, които сърдцъ въртопитѣ на отрицание, порнография и сензационностъ искатъ да си отпочинатъ надъ пълни съ нежностъ и съ зовъ за добротворство страници.

Дим. Печовъ.

Есенни пламъци, стихотворна сбирка отъ Ем. П. Димитровъ стр. 73, цена 25 лв., 1935 год., издадена по случай тридесетъ годишната дейностъ на поета. Изда-телство „Казанлъшка Долина“, София.

Сега, когато на жителитѣ то поприще се изнизватъ предимно карнавални гледки, когато малцина различаватъ клоуни отъ герои, подражатели отъ творци, когато надмѣно шестуватъ квази — прометеици, огненосци, отрупани съ еатини изкуствени цвѣта — деръ отъ смѣткарни приятели — сега именно ние трѣбва по-често да си припомнимъ за ония малцина труженници, които безшумно бродиратъ онова, за което ги е изпратило небето.

Ем. П. Димитровъ е единъ отъ малцината тия работници. Той неуморно публикува стихотворение следъ стихотворение, книга следъ книга, томъ следъ томъ, изпълнени съ свѣтло вдъхновение и ждростъ, съ любовъ къмъ човѣка и природата, къмъ семейството и обществото.

Неговиятъ поетически даръ виждаме и въ последната му сбирка **Есенни пламъци**.

На 3 стр. четемъ **Посвещение**. Тука поестътъ е отрезилъ своя животъ отъ равна младостъ до зрѣла възраст. Въ това стихотворение всѣки ще види себе си: презъ младостъ — мечти, презъ късни години — младостъ и примирение.

На 8 стр. следва **Кухата вѣрба**. Предвѣна е вяртивъ, озарена отъ слънчеви блънове. Това е видение, което стигатъ само очитѣ на младостта!

На 9 стр. четемъ **Клисура**. Безъ милостъ изсѣчени дървета! Сякошъ... Тѣла изхлани трупъ възъ трупъ. Природата е майсторски одухотворена.

Въ **Полетѣ** на 6 стр. сж възпроизведени закланитѣ на живота:

... Съ орлитѣ се рѣвѣтъ въ ефира отоба:
Тамъ синьо небе като морски води
Свѣтлѣе, и носи ни въ буритѣ кораба —
Оталоу е пропастъ, отгоре звезди...

На 25 стр. **Зачаще** ни дава неизразимото щастие на съпружеската любовъ, блаженството, съ което ни опива появата на отрочето.

... Една звезда зачеватъ небесата,
Тамъ дето свѣти златенъ зодиякъ.
И новъ човѣкъ потегля къмъ земята
На вѣчността сега отъ другий брягъ.

Чисти чувства бликатъ отъ цѣлото стихотворение. Съпружеска заиниостъ — законъ и твърдь, и неженъ. Съ тия свои разбирания Ем. П. Димитровъ е единственъ между нашитѣ лирици.

Въ **„Грааница“** на 56 стр. сж дълбока нѣшта е под-чертано, че жестоко сж ижсени части отъ таята родина:
... Жетварка запѣе отгътъкъ — копнежи
Блажени събудатъ и въ насъ пѣсенята...

Лѣстовичкитѣ, пчелитѣ, свѣтулжитѣ не признаватъ границата:

... Презъ гробища черни **браздата** минава.
Напрасно. Въ задушница тука гори
Кадилница глиена. Димъ се развява
И вѣтъръ **отпъква** гробове нади.

Въ **„Огнена Мария“** на 61 стр. прекрасно е предодена народната нанавностъ.

Отъ стихотворенията Иконоствъ (75 стр.), Задушница (76 стр.) и Жетваръ (73 стр.) лѣха мистиката на единъ поетъ, естетъ и ф. лософъ. Тия стихотворения показватъ, че Ем. П. Димитровъ често надича въ другъ миръ, който е недостигденъ за обикновенитѣ хора, че отъ тамъ слиза съ своитѣ видения.

Стихове ефирни, красотата, дълбочината — ето въ поезия, а не нейно подобие. Безъ нѣкакви усилия отъ страна на четѣца тѣ прониква въ душата му и го завладява.

Азъ подсъждамъ особено оная четци, които сж се отварили и сж отвикнали да четатъ български стихове: ние надикватъ въ тая сбирка. Увѣренъ съмъ, че ще ги увалѣче и ще имъ достави голѣма наслада. Въ нашата поезия не често се срѣщатъ поети, които тъй сладко да пѣятъ. Никмаде Ем. П. Димитровъ не е насиллил естествени редъ на думитѣ, не е изкълѣчилъ израза. Всичко се струи и лѣе, както трѣбва. Това е образна философия на практическия животъ, съзерцания облъчени въ прекрасни форми.

Цѣлата сбирка показва, че Ем. П. Димитровъ е много различенъ отъ другитѣ лирици. Това струва ми се, е събудило завистъ. Но той не се ллощи отъ прѣчи. Той е, може би, най упорития и най-плодотния между нашитѣ живи поети.

Василъ Узунувъ.

— Сборникъ отъ сказки на религиозно-нравствени теми. Стр. 100. Цена 20 лв. Издание на Пловдивското епархийско свещеническо братство. За повече отъ 10 екземпляра се прави 20% отстъпка.

Доставя се отъ Епархийското свещеническо братство гр. Пловдивъ.

Цв. Петковъ: 1) **Творческо образозачие и гибелницитѣ съставъ на отдѣленията и класоветъ у насъ**, 1936 г., стр. 70. Цена 20 лева. 2) **Образозачието значение на графическитѣ срѣдства** 1936 г., стр. 48. Цена 15 лева. Доставя Хр. Г. Данова, бул. „Царъ Освободителъ“ — София.

Справедливъ човѣкъ, честенъ човѣкъ е онзи, който мѣри своето право съ своя дългъ. Онзи, който не е билъ полезенъ презъ живота си никому, живѣлъ е напрасно.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Светий Синодъ на Българската Църква.
Съдебно отделение.

Обявява се на заинтересованитъ страни и лица, че на седмото и осмото съдебни заседания на Св. Синодъ презъ лѣтната му сесия на 1936 год. ще бъдатъ разглеждани следнитъ съдебни производства:

VII съдебно заседание — 17 юний 1936 г.

- 1) в. бр. д. № 19/35 на Ирина Драгинова и Коло Г. Пасковъ, отъ Стара-Загора.
- 2) в. бр. д. № 150/35 на Димитъръ Константиновъ, отъ Орѣхово, и Райна Д. Константинова, отъ София.
- 3) в. бр. д. № 229/35 на Ангелъ Петровъ, отъ София, и Ангелина Петрова, отъ с. Богданля, Ново-село.
- 4) в. бр. д. № 230/35 на Велачко и Екатерина Герова, отъ София.
- 5) в. бр. д. № 2/36 на Стоянъ А. Камбуровъ, отъ Русе, и Мирна Димова Иванова, отъ сжция градъ.
- 6) в. бр. д. № 66/36 на Йорданъ и Стойка Проданови, отъ Пловдивъ.
- 7) в. бр. д. № 67/36 на Кръстю Ал. Кръстевъ, отъ София, и Анастасия Н. Икономова, отъ Дупница.
- 8) в. бр. д. № 68/36 на Василъ Лазаровъ, отъ София, и Валика Вазалева, отъ с. Връбница, Софийско.
- 9) в. бр. д. № 69/36 на Елена и Константинъ Вишегонови, отъ София.
- 10) в. бр. д. № 70/36 на Христо Беризъ Христовъ, отъ с. Хума, Разградско, и Мануша Стонова Минчева, отъ с. Мартенъ, Русенско.

VIII съдебно заседание — 20 юний 1936 г.

- 1) в. бр. д. № 113/35 на Неню и Иванка Миховски, отъ София.
 - 2) в. бр. д. № 160/35 на Страти и Олга Матушеви, отъ Пловдивъ.
 - 3) в. бр. д. № 1/36 на Невѣна Илиева Бончева, отъ с. Чупрене, Бялоградчишко, и Цветанъ Ив. Карапанджиевъ, отъ с. о.
 - 4) в. бр. д. № 210/35 на Стефанъ Л. Михайлова и Любомиръ М. Пулевъ, отъ гр. Харманлий.
 - 5) в. бр. д. № 219/35 на Д-ръ Василь Сираковъ, отъ София, и Илонка Д-ръ В. Сиракова, отъ Була-Пещя.
 - 6) в. бр. д. № 71/36 на Славъ П. Ковачевъ и Кера Стонова Иванова, отъ гр. Бургазъ.
 - 7) в. бр. д. № 72/36 на Петко Демяновъ Цоневъ, отъ с. Видбца, Фердинандско, и Параскева Костова Иванова, отъ с. Митровци, с. о.
 - 8) в. бр. д. № 73/36 на Стоянъ Пейчевъ Николовъ, отъ с. Войници, Ломско, и Вида Димитровъ, отъ с. Котеновици, с. о.
 - 9) в. бр. д. № 74/36 на Надежда Младенова Дживелекова и Борисъ Тодоровъ Церковски, отъ гр. Ломъ.
 - 10) в. бр. д. № 75/36 на Методи Гавриловъ и Стефана Георгиева Петрова, отъ с. Люта, Врачанско.
- Забележка:** Въ случай, че казанитъ заседания не се състоятъ на определенитъ дати, или не бъдатъ разглеждани всичкитъ насрочени дѣла, последнитъ се отлагатъ за следващитъ по редъ заседания.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е решилъ да бъдатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсиониране, следнитъ свещенослужители:

- 1) Свещ. Никола Руменовъ отъ с. Д. Рѣково, Смолинско.
- 2) Свещ. Иванъ п. Николовъ отъ с. Югово, Асеноградско.
- 3) Свещ. Кириакъ Ангеловъ отъ с. Островъ, Орѣховско.
- 4) Свещ. Иванъ Тодоровъ отъ с. Бъзвецъ, Орѣховско.
- 5) Свещ. Тодоръ Ващевъ отъ с. Слатина, Ловчанско.
- 6) Свещ. Тодоръ Г. Бамбековъ отъ гр. Пирдопъ.
- 7) Свещ. Недѣлко Евревъ отъ с. Бръстovo, Ловчанско.
- 8) Протоерей Йорданъ Станчевъ отъ гр. Тетевенъ.
- 9) Свещ. Никола Стояновъ отъ с. Вѣтрень, Казанлъшко.
- 10) Свещ. Стоянъ Христовъ отъ с. Дервинка—Могила, Свиленградско.
- 11) Свещ. Петко Стояновъ отъ с. Заградъ, Неврокопско.
- 12) Протоерей Нею Спасовъ отъ гр. Несебъръ.

Пловдивска епархия. На 10. V. т. г., по поръка на Н. В. Преосвященство св. Пловдивския митрополитъ г. Максимъ, Н. Преосвященство св. Смоленскиятъ епископъ г. Евлогий възведе въ протоерейско достойнство свещеникъ Михаилъ Шилкинъ за дългогодишна примѣрна учителска и свещенческа дейность. Тържествено стана въ Семинарския храмъ.

— Писменитъ арѣлогни изпити въ Духовната семинария започнаха на 2 VI, а устнитъ — на 9 VI. Допуснати сж до арѣлогственъ изпитъ 39 души абитуриенти.

— На 31 м. м. при църквата "Св. Арахангелъ" въ гр. Хасково е основано ново православно християнско братство "Св. Николай Чудотворецъ".

Избрано е настоятелство въ сѣдния съставъ: Председателъ — Протоерей Тодоръ п. Найденъ; Подпредседателъ — Дяконъ К. Захаровъ; Секретаръ — Ив. п. Христовъ; Касиерка — Донка Д. Божиджелева; Съветници: г-жи Олга Н. Марчева, Дорка Г. Кустева, Люба Д. Сотирова, Дена Барбалова, Георги Петевъ и Георги Ст. Градинаровъ.

Контролна комисия: Свещеникъ Методи Петровъ и членове: Мара Димитрова и Димитъръ Сотировъ.

До сега сж записани 127 действителни членове.

Софийска епархия. На 11 м. м. Н. В. Преосвященство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ освети новия храмъ въ с. Хераково, софийско. Предъ стеканитъ се отъ много села голѣми брой богомолци и предъ дошлия славянски гарнизонъ Н. В. Преосвященство нѣколко пѣти е държалъ назидателни слова. Наставаенитя му сж падали като благодатни дѣждюници пролятни капки на жаднитъ за спасво Божие души.

Търновска епархия. — На 13 май т. г. въ гр. Севанево пристигна Негово Високопреосвященство св. В. Търновския Митрополитъ г. Софроний, посрещнатъ най-сърдечно отъ официалнитъ лица на града, учащитъ се и цѣлото гражданство. На площада предъ театръ "Развитие" бѣха събрани повече отъ 30 души свещеници въ одежди, начело съ Архиепископския намѣстникъ свещ. Ст. Кривошевъ, командира на Артелерийското отделение, околийския управител, кмета на града и др.

Првъ приветствува Кириарха свещ. Кривошевъ съ следната речъ:

Ваше Високопреосвященство, азъ, монѣ събрата и насомнитъ ви въ приветствуваме съ чистосърдечного наше *"добре дошли"*. Севанево и Севанска околия лапоаха сжкни жертви предъ олтари на отечеството и много ратници въ стрелството на нова България, ржководени и въодушевлявани отъ единичката мисль — свободата, народното и вѣрско единство на Българския народъ. Севаневи обичатъ своята родна православна Църква и нейнитъ водачи. Тѣ отдр-

вахта почитъ и уважение на Вашитѣ предшественници, и Вамъ поднасятъ синоина почитъ и уважение, просейки Вашето благословение.

Даво чрезъ благословието на Ваше Високопросвещенство, Всеподателтъ Богъ преумножи своята благодать за преуспѣването на нашата отческа вѣра, за здравето и дълголетнието на Негово Величество Царя и цѣлокупния български народъ! Добре дошли!

Следъ това Негово Високопросвещенство бѣ приветствуванъ съ голѣми думи отъ г. подполковникъ Боевъ, отъ околийския управителъ, отъ кмета на града и отъ директора на гимназията.

На топлинѣтѣ приветствия Негово Високопросвещенство отговори съ голѣма младостъ и сърдечностъ.

Следъ приветствията подъ звучитѣ на военната музика и при пѣнието на ученическия хоръ, процесията, начело съ свещеницитѣ, тръгна за съборната църква „Св. Троица“, минавайки презъ шпалирѣ отъ ученици и граждани, които бѣха издѣлжали улицата чакъ до паметника на свободата. Пактътъ на дѣло владика бѣше покритъ съ цѣтя, които хвърляха децата и народа. Отъ всички прозорци и балконни множество народъ наблюдаваше шедстването.

Въ църквата бѣше отслужена тържествена Архирейска вечеря, въ съслужение съ всички свещеници, при пѣненъ храмъ съ богомолци. На отпусъ Негово Високопросвещенство каза вдѣхновено слово. Той започна съ класически думи на св. Ап. Павла: „Горко ми, ако не проповѣдвамъ“ и говори съ присилка на апостолъ духъ, вѣра и жаръ. Накрай Негово Високопросвещенство завърши: „Отъ насъ, служителитѣ на Българската Православна Църква се иска онова служение, преданостъ и саможертва, които дадоха великитѣ предци, като Св. Семочисленици и пожертвували се за вѣра и народъ Търновски Патриархъ Евтимий“.

На следния денъ, 14 май, Св. Прор. Иеремия, бѣ отпразнувана на мѣстността „Боазтъ“, между селата

Кръвеникъ, Столтѣтъ и Ново-село 60 годишнината отъ Батожеското възгасане. Рано сутринтъ, на мѣстото започна да притига множество народъ отъ Севлиево и околнитѣ села. Около скромния паметникъ, кждето сж ставали най-големитѣ и страшни сражения между възстаницитѣ и турския башибозукъ, бѣха вече заели мѣсто едно отдѣлене войници отъ Севлинския гарнизонъ. Притигаха сажо така ученици отъ Севлиево, отъ околнитѣ села, всички съ учителитѣ си, рани родолюбиви организации, кметоветѣ отъ всички околии села.

Къмъ 11 часа притигна и Негово Високопросвещенство, а следъ малко и полковникъ Боевъ, околийския Управителъ Каракуневъ, кмета на Севлиево Д-ръ З. Лъсезъ и др. официални лица. При стечение на повече отъ 10,000 души се извърши паяктила и молебень, съ участието на хора „Лира“ отъ гр. Севлиево. Въ службата взе участие и игумена на Троянския манастиръ Архимандритъ Климентъ. При изпѣването на многогласитенето бѣха дадени 21 топовни салюти. При голѣмо внимание произнесоха прочувствени речи: Негово Високопросвещенство, Началика на Севлинския гарнизонъ, околийския управителъ, директора на гимназията и председателя на Севлинската дружба въ София. Бѣха поднесени вѣнчи.

Следъ това чмаше декламация отъ деца. Получени бѣха множество телеграми отъ разни краища на страната. При създаденото настроение представителъ на комитета по отпразнуване на това голѣмо тържество благодари на всички гости — поклонници на това свято мѣсто и прикани множеството, безъ разлика на чинъ, звание и образование, да се нареди за почивка, обѣдъ и разговори.

На обѣдъ бѣ сложена народна трапеза.

— Негово Високопросвещенство съ Търновскиятъ митрополитъ г-нъ Софроний ведно съ свещенството на 6 май 1936 год., Гергьовденъ, извърши благодарственъ молебенъ послучай бойния празникъ

на армията въ гр. В. Търново. Следъ молебна началникътъ на гарнизона поздравя генералъ о. з. Владимиръ Даскаловъ, който бѣше облъченъ въ нова парадна генералска форма. Сжиятъ бѣше поздравенъ и отъ Н. В. Пр. митрополитъ Софрония. Генералъ о. з. Владимиръ Даскаловъ сърдечно благодари на Н. В. Преосвещенство. На естрада застанаха Негово Високосвещенство, началникътъ на гарнизона, генералъ Даскаловъ, кметътъ и др. официални лица и приеха парада и манифестацията.

Пловдивска епархия. На 31 май т. г., Негово Високосвещенство Св. Влдинскиятъ Митрополитъ г-нъ Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, посети Негово Високосвещенство Св. Пловдивския митрополитъ г-нъ Максимъ и Пловдивската духовна семинария. Той донесе отеческото благословение на Св. Синодъ на участитъ и участитъ въ въ Семинарията.

Въ поведѣлиникъ (Св. Духъ) Н. В. Пр. Митрополитъ Неофитъ присъствува на богослужението въ семинарския храмъ. Въ края на Св. Литургия той произнесе трогателно архипастырско слово. Съ свойствената си сърдечна топлина, кротость и благодѣть той напои и подчерта троника дългъ на семинариститъ въ живота: дългъ къмъ тѣхния духовенъ разсадникъ — семинарията, дългъ къмъ Св. Синодъ на Светата родна българска православна Църква и дългъ къмъ благочестието и родолюбиво българско паство. Този дългъ трѣбва винаги да въодушевява възпитаницитъ на Семинарията, когато влизатъ въ живота. Тѣ трѣбва чисто и вѣрховно да носятъ и исповѣдватъ вѣрата въ Госюда Бога, смѣло и самоотвержено да защитаватъ Светата родна Църква противъ нейнитъ хулители и рушители. Словото на Н. В. Преосвещенство бѣ кратко и въ сждното време вѣластно. Питомцитъ на Семинарията имаха възможность още веднажъ да се убѣдятъ, че дѣло Неофитъ носи въ душата си душата на народа.

Преосвещениятъ Ректоръ, св. Смоленскиятъ епископъ Евлогий, отъ името на учители и ученици сърдечно и топло благодари на Негово Високосвещенство Митрополитъ Неофитъ за сжлното внимание, съ което удостоява Семинарията, и за отеческитъ грижи и молитви на Св. Синодъ за благо на този духовенъ разсадникъ. Изказа искрени увѣрени, че възпитаницитъ на Семинарията станаватъ своя дългъ и че се стараятъ, подъ рководството на своитъ учители, да се подготвятъ достойно да го изпълнятъ въ живота, когато Богъ ги призове.

Накрай Негово Високосвещенство съ сжщата сърдечностъ и благодѣть убѣри всички, че Св. Синодъ и занаяредъ ще полага отечески грижи за благоустройването на Пловдивската духовна семинария.

На другия денъ, вторникъ, въ присъствието на Високосвещенствения гостъ бѣ произведенъ първиятъ зрѣлостенъ писменъ изпитъ, по българския езикъ. Преди започването на изпита Н. В. Преосвещенство благослови абитуриентитъ и имъ пожелава успешно завършване на изпититъ. Следъ това той посети всички класове.

Следъ обѣда, на зминаване, Негово Високосвещенство изказа предъ сбиралитъ се на двора учители и ученици своята радостъ и голѣмото си задоволство отъ онова, което видѣ и чу, главно отъ хубавитъ отговори и прилично държане на ученицитъ. Той отпрати отечески апелъ къмъ всички семинаристи, особено къмъ тия, които завършватъ курса на Семинарията, — да преуспѣватъ и занаяредъ отъ сила въ сила, като винаги паяватъ въ своитъ души палмъка на вѣрата, надеждата и любовта. Следъ това, при гръчко, вѣрховно и радостно многогласие, той даде на тържественитъ своето архипастырско благословение, раздади се съ всички и отплува . . .

Т. п. Т.

I. У насъ.

Синодалнитъ Архирей въ Соф. дух. семинария. Миналата сѣзда, на 10 т. м. Тѣхни Високи Преслещенства Синодалнитъ Архиреи посетиха тукашната Духовна семинария и присъствуваха на зрѣлостнитъ изпити по Свещено Писание и Нравствено богословие.

Панихида. Миналата недѣля, на 7 т. м., по случай годишницата отъ смъртъта на блаженпопочиналия Невропски митрополитъ Макария, въ синодалния параклисъ „Св. Царь Борись“, следъ св. Литургия, бѣ отслужена панихида отъ Тѣхни Високи Преслещенства синодалнитъ митрополити св. Влдинския г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, и Св. Врачанския г. Паисий, въ сслужение съ Негово Преосвещенство св. Драгомитския епископъ г. Харитонъ и Негово Високореподобие Архимандритъ Кирилъ.

На панихиалата присъствуваха синодалнитъ чиновници, родинитъ на покойния и много богомолци.

Епархийски свещенически сборъ въ столицата. На 2 т. м. въ столицата се откри сборътъ на свещеническиятъ братства въ Софийска епархия. Преди почване на работата, отслуженъ бѣ молебенъ отъ Негово Високосвещенство св. Софийския митрополитъ г-нъ Стефанъ, въ сслужение съ многобройно духовенство. Следъ свършване на молебна Негово Високосвещенство се обвряа къмъ делегатитъ съ речъ, въ което имъ даде ценни напѣтствия за тѣхната пастирска и църковно-обществена дейность.

Преизбранъ синодаленъ членъ. Въ заседаването си на 9 т. м. Св. Синодъ отвори избирателнитъ листове на Високосвещенитъ епархийски митрополити по избора на синодаленъ членъ на мѣстото на Негово Високосвещенство св. Сливенския митрополитъ г. Иларионъ, чийто четирогодишенъ синодаленъ периодъ изтече на 9 т. м. За нова четирогодишенъ служебенъ периодъ е преизбранъ св. Сливенскиятъ митрополитъ г. Иларионъ.

Пристигнали игумени. Пристигнаха въ столицата по служебна работа Негово Високореподобие Архимандритъ Флавианъ, игуменъ на Рилския манастиръ, и Негово Високореподобие Архимандритъ Климентъ, игуменъ на Бачковския манастиръ.

Изъ университета. На 6 т. м. Академическиятъ съветъ е избралъ за ректоръ на Университета презъ идната учебна година г. проф. Георги Ил. Маневъ, реаленъ професоръ въ физико-математическия факултетъ.

А факултетскиятъ съветъ при Богословския факултетъ е избралъ за деканъ на факултета презъ идната учебна година г. проф. Хр. Гиуровъ, а за членове на Академическия съветъ проф. протопрезв. д-ръ Ст. Цанковъ, проф. Прот. Хр. Димитровъ и г. Г. Ст. Пашевъ.

Образованитъ църковно-пѣвчески курсъ въ Столицата, откритъ миналата година съ благословенчето на Св. Софийска Митрополия на 22-я май т. г. приключилъ успешно учебнитъ си занятия.

Ишита на курсититъ се произвелъ отъ делегата

на Св. Софийска Митрополия Негово Всеблагоевѣство съещено-икономъ Рафаилъ Алексѣевъ, съвѣстно съ преподавателитѣ: Негово Всеблагоевѣство Протоверей Даминъ Карявъ, ръководителъ на курса, и Андрей П. Антоновъ. Тази година — първа отъ основаването на курса отъ записанитѣ 37 души курсисти завършили 22-а при устѣхъ: 7 души съ отличие, 7 души съ много добъръ, и 8 души съ добъръ успѣхъ.

Курса за идната година ще бѣде 8 месеченъ и ще започне зѣмнатия си отъ 1-й октомврий т. г. при по-разширена програма.

II. Въ чужбина

За нови страшни преследвания на вѣрващи въ Русия ни съобщава изданицѣя въ Харбинъ руски в. „Нашъ путь“ (№ 37 т. г.). Само въ тоя си брой той дава следната листа на застрѣлани и преследвани напоследкъ свещеници: Зиновий Афанасѣевъ, отъ С. Ничлкъ, е билъ разстрѣлянъ въ Соловки, Тимофей Афанасѣевъ, отъ С. Семеевкока и В. Борисовъ, отъ Покровска сѣ билъ разстрѣлянъ въ Хабаровскъ, сѣщо и Петръ Исофовъ. Живѣещитѣ въ областта на Хабаровскъ свещеникъ Фьодоръ Минаковъ укрѣпъ отъ глады, защото на населението, подъ страхъ на най-тежки наказания, било забранено да му донасятъ хляна. Непрекъснато преследванитѣ отъ свѣтитѣ свещеникъ Федоръ Садовъ изчезналъ безследно. Свещеникъ Матвей Суршиковъ билъ отъ околността на Серебрянскъ поминено заточенъ въ ужаснитѣ каторги на съветскитѣ острови. Свещеникъ Константинъ Ивановъ билъ осъденъ на кажнѣя работа, Свещеникъ Корнѣ Васильковъ, отъ Кисилевка, билъ арестуванъ и по-нататъшната му съдба е неизвестна. Григорий Садовъ билъ разстрѣлянъ, защото помагалъ на бѣщи си, който билъ свещеникъ.

Такава е свободата на свѣстѣта въ Съветска Русия.

Международенъ комитетъ на приятели на Съветския съюзъ съществува почти по всички страни, сѣщо и въ България, образуванъ отъ идейнитѣ съмишленници на Съветска Русия (явни или прикрити комунисти, безбожници и т. п.). Неговъ центъръ е, разбира се, Москва и организацията му се намира въ пълна зависимостъ отъ бюрата на комитетѣа за пропаганда. Една отъ задачитѣ му е да подпомага дейността на свѣститѣ на безбожието и на безбожната комунистическа зараза. „Приятели на СССР“ водитъ своята разрушителна работа тайно, прикривайки се, като че ли главната имъ целъ е — грижата за изкуството. Съ разни фабрикувани въ Москва листчета и брошури тѣ разпространяватъ неправдоподобни сведения за „разсогнотъ творчество“ въ СССР. Същевременно се цели да се отвлече вниманието на свѣта отъ опасноститѣ, съ които комитетѣтѣ за ялвѣя християнската цивилизация.

Въ международния комитетъ на приятелитѣ на СССР въ разни държави ялвѣтъ много ялвѣни представители на литературни, научни и артистични кръгове, ицѣо, което прави пропагандата му още по-опасна.

Така е и у насъ, въ България. Отъ една страна се преследва „политическия“ комунизъмъ, като се наказватъ и юноши, увлечени отъ комунистическата пропаганда, а отъ друга страна се гледа презъ пръсти на т. н. „идеинъ комунизъмъ“, а на неговата активна пропаганда. Преследва се тѣлото, и се гачи духътъ на свѣтския комунизъмъ — калсогледство, което ще има да се плаща скѣло.

Водачътъ на вюващото безбожие въ Русия Ярославскъ (Губеланъ) више напоследкъ въ „Молодая Гвардѣя“ за резултатитѣ отъ досегашната борба срещу религията. Вълрѣхъ всички усилия, въ се-

гашнѣ време на Съветска Русия все още съществувапи до 40,000 всевъзможни религиозни общини, съ свои помѣщения, хороше и проповѣдници. Много милиони колхозници и даже работници, както по-рано, оставали вѣрващи и не желали да съкѣятъ съ религията.

Въ статията си Ярославскъ констатира неоднократно случаи на жестока разправа съ безбожници, а особено съ безбожници — жени, главно въ източната частъ на Съветска Русия.

„Борбата съ религията — казва Ярославскъ е извънредно трудна, предъ видъ на нейната необикновена жизненостъ“.

Борбата между р-католическата църква и националъ социалиститѣ въ Германия не свърта и се върти главно около две точки: кой да държи на свои страна младежѣта? и кое да бѣде върхонитѣ идеалъ въ живота? Хитлеризмътъ постѣа за такъвъ идеалъ нацизма, расата, като подъ тѣхъ разбира — арийцитѣ (въ противно оожност на семититѣ, евреитѣ) и по частно — северната европ. раса, германската. Оттукъ хитлеризмътъ се откъсва съ „разизъмъ“. Расата е и въ аклъвъ мистиченъ изворъ на всички върховни ценности въ живота. И понеже това понятие се разбира отъ мизина хитлеристи най-вече биологическо-материалистически, затова подъ раса разбирайтъ „кръвѣта“: отъ крѣвѣта иде дори религията! Срещу това се борятъ (вълрѣхъ широко развитици национализъмъ навсѣкѣде) почти всички първенци на духовната култура въ Европа и Америка. Но най-яснитѣ и решителнѣ противникѣ тукъ е християнството, въ всичкитѣ негови разклонения, а въ Германия — единакъ римокатолицистѣ, както и лютеранската църква (особено смѣло — т. н. изповѣданческо течени). И дветѣ страни същевременно добре схващатъ, че повече прилрѣженици и по-дълготрайно влияние ще иматъ, колкото повече и по-силно могатъ да привлекатъ къмъ себе си младежѣта. За тази целъ нац.-социалистическата (хитлеристна) партия въ Германия обедини по предание всички младежи въ единъ „съюзъ“, въ който съ всички възможни срѣстна гледа да спечѣла младежѣта за своята идеология. Но такъва сдружения и съюзи имаха и преди това христ. църква въ Германия, и особ. стѣгната бѣ младежката организация на р.-католическата църква. Сълскването на дветѣ идеологии докаръ до облъкване на дветѣ организации и заради младежѣта.

Римо католическата църква въ Германия се оплаква, че вълрѣхъ конкурѣтата между Ватиканъ и сегашното нац.-социалист. правителство въ Германия, последното стѣтвѣна свободата на младежѣтѣ римо католически сдружения въ благотворителната и религиозно-културната имъ дейностъ и че въ хитлеристкия съюзъ на младежѣта се проповѣдватъ (сѣщо и на младежѣта римо-католическа) противни на християнската религия и р. катол. църква идеи. Влчници правени до сега постѣпки противъ това не сѣ дали очакванитѣ резултати.

Това е заставило римо-катол. епископи въ Германия да излъчатъ съ *едно пастирско послание* до младежѣта. Въ това послание се срещатъ и следнитѣ мисли: „Друга (противохристиянска) наука се проповѣда писмено и устно, едина наука, която не произлиза отъ Бога, а отъ крѣвѣта. Неприятелитѣ на Христа искатъ да замѣлятъ предъ вашитѣ очи образа на Господа. . . Борбата на Божинитѣ врагове противъ видима глава на църквата (папата) е борба противъ Исуса Христа. Агитациитѣ за една „църква безъ Римъ“ е единъ опитъ да се отгади изворътъ отъ духовната сила, която въ сжѣшностъ е Исусъ Христосъ. Търсятъ се вече продавници, които за свѣтски изгоди сѣ готови да продаватъ единствената пастирѣ, да разпрѣснатъ стадога, да разпра

бят оцетъ. Но вие, католически младежи, трѣбва да бъдете добре подготвени, трѣбва да разпознавате гласа на пастиря и да го различавате отъ она на наемника, разбойника и похитителя . . . Обединете се около олтара . . . Ако въ курсоветъ и лигитъ, къмъ които може би ще бъдете заставени да се присъединяватъ и които ние виждаме съ разстиче безпокойство да се развиратъ, не се говори вече както трѣбва за религията, за Бога, за Христа и за църквата, толкова по-наложително е за васъ задължението да гарсите духовна храна при изворитъ на Спасителя, да се въоръжите по-добре срещу небрежността и равнодушието къмъ религията. . . Ако въ нѣкое дружество, въ което членувате, има опасностъ за католическата вѣра, вие сте длъжни да го напуснете . . . Църквата познава стойността на младежкитѣ организации; тя получи за тѣхъ законната сила на конкордата; тя бави надъ тѣхъ, като надъ женитата на очитѣ си. За църквата и за Христа все често сте били гонени съ подирявки и обиди; накарвана ви е била честта като германци и сте били обвинявани въ анти-националностъ. Мнозина отъ васъ сѣ рискували имотитѣ и бъдещето си, научитѣ си и общественото си положение, нѣкои сѣ пожертвували свободата и живота си, като сѣмъ се изложили на жертва не за нѣкаква организация или развлечение, а за да останатъ вѣрни на лозунга: „За царството Христово и нова Германия“. Вие не искате друго освенъ свободата на вашия социаленъ животъ, въ благотворителната и религиозно-културна областъ . . . Историата ще говори нѣкога за вѣрността на католическата младежъ въ трудни времена, вѣрността, наистина героическа“.

Който познава отъ близо борбата между р. католическа църква и хитлеризма не може да не види въ горното послание въ всѣка негова дума отразена тая борба, както и да не очаква съ възмечението нейното по-нататъшно развитие.

Единъ шуменъ сѣдебенъ процесъ срещу р. католически монаси (францисканци) въ Германия се разглежда отъ м. и май т. г. Подиръ многого процеси, които се водиха срещу разни римо-католически ордени и монаси за незаконно прехвърляне пари въ странство, сега и въ Кобленцъ, срещу францисканцитѣ се води процесъ за *неморалностъ*. Обвинени сѣмъ Патеръ Леовагилъ (Петеръ Щайнхофъ) и 267 други францисканци за рѣдки неморални ленини (между другото и върху малолетни и слабоумни). Други 61 по този процесъ францисканци сѣ забвнани въ странство. На тия францисканци сѣ били повтрени за отглеждане и възпитание болни и слабоумни. Сто и деветъ (109) отъ обвиненитѣ се били самопривзали и тѣ сѣ били арестувани. Процесътъ щѣлъ да трае три месеца. Поради опасностъ за общественя моралъ, дѣлото се разглеждало при затворени врати.

Всемирно изложение на римо-католическата преса е било открито въ *Валиканъ* на 12-май т. г. Изложението е било открито тържествено отъ папата. Изложението било въ едно ново здание, което имало една плоскостъ отъ 6,000 квадратни метра и 70 салона и галерии. Папата билъ поздравенъ отъ всички кардинали, отъ дипломатическото тѣло, отъ членоветѣ на младежески ордени и отъ разни членове на р. католически ордени и учреждения. Папата държалъ речъ, въ която изразилъ своето голямо задоволство отъ успѣха на изложението, на което взела участие съ свои павилъони р.-католическата преса отъ 45 държави и 53 страни, сѣщо на Азия, Африка и Трансокеания. Папата изказалъ съжалението си, че не сѣмъ застѣпени на изложението две голѣми държави, подъ които разбираилъ Русия и Германия. По-нататъкъ папата се изказалъ твърде остро противъ комунизма, не толкова като църковенъ глава, а

като човѣкъ, и отправилъ позивъ къмъ свѣта да е на прекрътъ противъ голѣмата опасностъ отъ комунизма. Папата заключилъ съ посочане на щастливото обстоятелство, че изложението се открива тѣмъмо въ дингъ, въ които единтъ „голямъ народъ“ (разбира се, очевидно Италия), който ни е близкътъ, празнува мира (?), който щѣлъ да стане предзнаменование на общия миръ. Добре е показалъ папата, какъ разбира той християнска мисль „Младежкитѣ църковенъ свѣтъ“ е образувала англиканската църква, подъ председателството на Йоркския архиепископъ. Тоя свѣтъ ималъ за задача не да господствува надъ младежката, а да събира познания и въ случай на нужда да ги съобщава. Въ една публикация на свѣта относително тона, що значи царското владичество на Христа, се казва: Пълна преданостъ къмъ Господа Исуса Христа въ личния животъ и готовностъ за всичко, което логически следва отъ това и за жертви, които изисква Неговата заповѣдь къмъ насъ. Общение съ всички, надъ всички ограничения на класа, нация и раса. Между участникитѣ практически работи се намиратъ: изучаване съвременната работа на младежката, преценка на съвременната налична литература и създаване на нова подходяща книжнина.

Недѣля на работата, т. е. единтъ день презъ годината — 26 априлъ — е определенъ въ Англия да се празнува въ паметъ на труда. Англиканскитѣ епископи въ гр. Бристолъ, който е председателъ на „Индустралния християнски сюзъ“ е отправилъ молба до всички църкви на тоя день въ молитви и проповѣди да се сире вниманието върху христ. длъжности въ връзка съ стопанския и индустриалния животъ. „Ние съзнаваме“, казва тоя, „че църквата трѣбва да работи за спасението на свѣта въ всички области на човѣшкия животъ“. Стопанството и индустрията трѣбва да бъдатъ изградени на истинска християнска основа, ако е необходимо всѣки, работящъ за общото, да има своята справедлива награда въ живота.

Противъ голѣмото въоръжение въ Сев. Амер. съед. щати е отправилъ директорътъ на националната мирна конференция Д-ръ В. В. Киркъ (презъ мартъ т. г.) до председателя Рузвелта и до всички членове на народното събрание единъ протестъ, срещу разстигнитѣ разходи на правителството за войската и флотата, подписанъ отъ 450 видни представители на общественя животъ — търговци, професори, църковници и пр., между които и Д-ръ Jwon Lee Holt, председателъ на американския църковенъ сюзъ, проф. Chas. G. Fenwick, председателъ на р. католическото сдружение за миръ, Д-ръ Felix A. Levy, председателъ на централната комисиа на американскитѣ равани, Д-ръ W. E. Wooley, членъ на американската делегация на конференцията за разорждаване, Д-ръ James R. Angell, ректоръ на университетъ въ Yale и пр. Въ позива се изтъква, че правителството на С. Ам. С. Щати държи хората въ пълна неясностъ, дали усиляването на америк. военни сили по сухо и вода е предизначено да изпрати отново милиони хора отвъдъ морето на война или пъкъ ще служи само за защита отъ външно нападение. Подписанитѣ обръщатъ вниманието на тона, че разходитѣ за войската и флотата отъ 533,597,243 долара въ 1935 г. сѣмъ се покачили въ бюджета за 1936 г. на 744,839,588 долара, а споредъ предложението на 6 януари т. г. новъ проектъ тѣ трѣбва да дойдатъ крѣгло на 937,791,966 долара, което значи едно покъчване почти на 75%. Ако се добавятъ и сумитѣ, които за сѣжитѣ разходи идатъ отъ страни, общата сума ще дойде на единъ милиардъ долари, т. е. приблизително толкова, колкото е било разходвано за войната за независимостта. „Нима никакво обяснение за тия разходи, каквито въ историтата

на Сеп. Ам. Съед. Щати никога не е имало. На американския народ дори не се казва, да лежи опасността и против кого се въоръжаваме. Американското правителство подписа пакта на Келлога и с това пое задължението, да гледа да изглажда международните спорове изключително с мирни срѣщавания. Съ надлежната почтеност и не си позволява да обърне внимание на това, че показанитѣ разходи за войската и флотата стоятъ въ пълно противоречие съ възприетата чрезъ Келоговия пактъ външна политика, която председателътъ на републиката не единжъ е заявилъ, че поддържа. Ние настояваме, нашата национална отбранителна политика да се докара въ съгласие съ изрично заявената целъ на Съединенитѣ Щати да бъде „добъръ съседъ“, нашитѣ военни разходи да се ограничатъ само въ рамбѣра за защита на страната и съобразно съ това да бъдатъ намалени съставнитѣ на войската и флотата“.

Реорганизация на комсомола. „Комсомолска правда“ отъ 27 мартъ т. г. печата проектъ за реорганизация на комсомолската младежъ въ Съветска Русия. Въ различие отъ старата партийна и борческа програма на комсомола, сега последниятъ се определя като една безпартийна масова организация, която трѣбвало да преследва главно културни и възпитателни цели. Като първа длъжностъ на всѣки комсомолецъ се посочава, да придобие едно политическо образование и да бъде запознатъ съ най-важнитѣ събития на историтата, а особено на историтата на съветския съюзъ и на комюнистическата партия. По отношение на религията всѣки младежъ трѣбвало търпеливо да разкрива вредността на суевѣрието и на религиознитѣ предрасждѣния. Той трѣбва да подпомага съветската държава въ закрепване семейния животъ. „Първата свещенна кръвна длъжностъ и задълженостъ на младото поколѣние на съветския съюзъ обаче се състои въ това, да се подготви защитата на отечеството му отъ всички опасности и нападения отъ неговитѣ неприятели. Комсомолецътъ възпитава младежката къмъ това — при първи зовъ на съветското правителство, да се отзове въ борбата съ врага на социалистическата ролина“. Всѣки комсомолецъ трѣбва въ всички области да бъде примѣръ „що се отнася до най-строгата дисциплина; той трѣбва да се бори противъ всенаянето“ и противъ повърхностното отнасяне къмъ науката. Той върши пропагандата за военни знания и трѣбва да се застъпва, всѣки да владѣе изкуството на прекрасно стрелание и да изучи една отъ военитѣ специалности.

Тази реорганизация е била почти изцѣло възприета на последния конгресъ на комюнистическата младежъ въ Съв. Русия, завършилъ заседаниата си на 21 априлъ.

На конгреса нѣкои отъ младежитѣ изказали недооволство отъ това, че борбата съ религията трѣбва да се води занаяпредъ търпеливо и чрезъ обяснение нейната вредностъ. По поводъ на това недооволство главниятъ секретаръ на комсомола Косиревъ заявилъ на конгреса: „Всичко, което е казалъ Сталинъ, трѣбва да се изпълнява безпрекословно“.

Д-ръ Ст. Станчевъ.

Камбани.

Църковни, училищни и свѣщници първоначествени доставятъ по конкурсъ и преливатъ спузани въ работилницата си или на самото мѣсто

Братя Алексиеви, камбанолѣари, ул. „В Болничина“ (до Пещерското шосе)—Пловдивъ. 1—175—1

Бачковска св. Обитель „Св. Богородица“.

Обявление № 730. Обявява се на заинтересованитѣ, че на 9 юли 1936 година, отъ 15 до 17 часа, въ Асеновградското даянчно управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаването на концесия и подъ наемъ манастирска мелница „Жаблица“, край Асеновградъ, за срокъ отъ 10 години. Първоначална наемна цена 8,000 лева годишно. Стойността на концесията 180,000 лева. Залогъ за правоучастие въ търга, 10%, върху предложението наемъ за 10-тѣ години и върху стойността на концесията, въ банково удостоверение.

Разноснитѣ за гербъ, публикация и др. сж за сметка на концесионера-наемателя. Тържнитѣ книжа се виждатъ въ управлението на манастиря — мѣстоха Асеновградъ. Асеновградъ, 6 юли 1936 год.

Отъ манастирското управление.

1—181—1

Изгубено кръщелно свидетелство № 47/1921 год. на Петъръ Вангеловъ Родойковъ, отъ гр. Неврокопъ, издадено отъ Неврокопската Митрополия, да се счита невалидно.

гр. Неврокопъ, 2. VI. 1936 година.
1—177—1 Отъ Митрополията.

Камбани.

четиридесетъ камбани на изборъ винаги въ фабриката ни на разположение на клиентитѣ. Замина, преливаме спузани на самото мѣсто при условия либерални доставятъ

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове, ул. „Хубава Грозданица“ № 4, София (9). Искайте офертитѣ! Каталогъ безплатно. 1—176—1

Братя Г. Алексиеви

ул. Ломска № 1, до църквата „Св. Спасъ“. Въ магазината ни винаги има голѣмитѣ изборъ камбани и свѣщници. Искайте безплатно каталога ни! 2—172—2

Петричко архиерейско намѣстничество.

Изгубено кръщелно свидетелство № 34, връзка 116, отъ 12. V. 1926 год. на Стоянъ Димитровъ, отъ с. Орманъ, да се счита невалидно.

1—180—1

Отъ канцеларията.

Бачковска св. Обитель „Св. Богородица“.

Обявление № 722. Обявява се на заинтересованитѣ, че на 22 юни 1936 година, отъ 15 до 17 часа, въ Асеновградското даянчно управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаването подъ наемъ, за срокъ една година, манастирска мелница „Кавалийката“ при с. Козаново. Първоначална наемна цена 15,000 лева. Залогъ правоучастие търга 1,500 лева въ банково удостоверение или пари. Тържнитѣ книжа се виждатъ въ управлението на манастиря — мѣстоха Асеновградъ. Всички разности, гербъ, публикация и други, за сметка на наемателя.

Асеновградъ, 4 юли 1936 година.
Отъ манастирското управление.

1—178—1

Обявление № 592. Изгубено е кръщелно свидетелство (метрическо) № 296 ар. № 78 отъ 13. IX. 1926 год. на Магда Лтанасова отъ с. Куфалово (Македония подъ гръцка власт) сега живуща въ Горна-Джумая, да се счита невалидно, понеже е издаденъ пренесъ.

гр. Горна-Джумая, 4. VI. 1936 год.
За архир. намѣстникъ: (п.) Михаилъ Тодоровъ.
1—179—1